

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. Раднево, 16.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на десети август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20235520100074 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на Д. С. К., действаща чрез адв. В., срещу Г. Т. Д., с която се предявява иск с правно основание чл. 45 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Ищцата твърди, че с влязло в законна сила споразумение по НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево ответникът бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 144, ал. 3, във вр. ал. 1 НК вр. чл. 26, ал. 1 НК за това, че се закарнал с убийство на 14.03.2022 г. в с. Колена, община Стара Загора, по телефона с думите „Ако не ми ги върнеш тези пари, ще ти режа с трион главата, малко по малко, докато умреш“ и на 20.05.2022 г. в с. Сърнево, община Раднево, с жест с ръка, изобразяващ отрязване на врата и това закарване е могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, за което му било наложено наказание 4 месеца лишаване от свобода, отложено с изпитателен срок. Твърди, че на 15.03.2022 г. ответникът се закарнал на ищцата в с. Колена по телефона с извършване на престъпление по чл. 330, ал. 1 НК – палеж на къщата ѝ в с. Сърнево, община Раднево, като използвал изразите „ще ти запаля къщата и толкова... Аз ще стигна до края, войната е готова, ще видиш с какво е пълна тубата, с бензин... ами жива заплаха е, сега ли разбра“, за което бил признат за виновен със споразумение и осъден на лишаване от

свобода за срок от 3 месеца, също отложено с изпитателен срок. Твърди, че закана била записана на телефона след многократни подобни закани. Твърди, че по НОХД № 185/2022 г. на РС-Раднево ответникът бил признат за виновен и за престъпление лека телесна повреда на ищцата, но бил освободен от наказателна отговорност и му било наложено административно наказание по чл. 78а НК. Твърди, че получавала многократни закани от ответника, с което била подложена на психически тормоз, тъй като по всяко време на денонощието получавала обаждания и съобщения от ответника. Твърди, че майка ѝ била свидетел на заканите с убийство и много се била притеснила. Твърди, че нанесената ѝ лека телесна повреда била свидетелство за сериозността на заканите на ответника, избягвала да си ходи на село, тъй като къщите им било наблизо, или да запали къщата докато спят. Твърди, че от това започнала да страда от безсъние, задух, състояние на безпомощност, страх за живота ѝ, като се наложило да посети психиатър няколко пъти, поради отключени паник атаки. Твърди, че се влошило цялостното здравословно състояние, повишили се стойностите на жлезите, тъй като страда от базедова болест. Твърди, че ѝ били предписани силни лекарства, които продължава да взема. Твърди, че получавала спазми в стомаха от страха, било я страх да не се появи отново онкологично заболяване. Твърди, че за обезвредена на тези неимуществени вреди претендира сума от 5000 лв. Поради това иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сумата от 5000 лв. за претърпените от деянията неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на деянието до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника Г. Т. Д., чрез адв. З., в който взема становище за неоснователност на иска. Твърди, че имало образувано НЧХД № 185/2022 г., по което бил получил наказание глоба за деянието от 15.03.2022 г. в с. Сърнево и присъдени неимуществени вреди на ищцата, които продължавал да плаща чрез ДСИ при РС-Раднево по изп.д. № 12/2023 г. Твърди, че палеж на къща в с. Сърнево било невъзможно, тъй като ищцата нямала къща в това село. Твърди, че записите от ищцата на телефона били в нарушение на конституционните му права, като имало данни за извършено престъпление по чл. 171, ал. 1 НК, поради което иска спиране на делото на основание чл. 229, ал. 1, т. 5 ГПК и изпращане на материалите на РП. Твърди, че по въпросното НХЧД 185/2022 г. бил освободен от

наказателна отговорност с наложено административно наказание глоба от 1000 лв., като настоящата претенция била същата като по въпросното НЧХД. Твърди, че претенцията на ищцата била неоснователна въпреки чл. 300 ГПК. Иска отхвърляне на исковете. Претендира разноси.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства по свое убеждение съобразно [чл. 12 ГПК](#) и чл. 235, ал. 2 и ал. 3 ГПК и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

Принципно за възникване на отговорността на ответника за непозволено увреждане е необходимо ищецът да докаже наличието на следните факти: извършено от ответника противоправно деяние, чиято пряка и непосредствена последица са настъпилите за ищеца и претендирани имуществени вреди. При условията на пълно и главно доказване ищецът следва да докаже всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, с изключение на вината, която на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага до доказване на противното.

С протоколно определение от 25.04.2023 г. е обявен за окончателен проекта на доклад по делото, обективизиран в определението по чл. 140 ГПК от 06.03.2023 г., с което на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ГПК съдът е обявил липсата на признати, безспорни и ненуждаещи се от доказване факти, като на основание чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК съдът разпределил доказателствената тежест както следва: ищцата следва да докаже твърдените психически увреждания от ответника според посочения механизъм на причиняване, претърпените болки и страдания, които са пряка и непосредствена последица на извършените от ответника противоправни деяния, за които е признат за виновен по НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево и НОХД/НОЧХ № 185/2022 г.

Съгласно чл. 300 ГПК и чл. 413, ал. 2 във вр. ал. 3 НПК влязлата в сила присъда на наказателния съд /в това число и решение в производство по чл. 78а НК съгласно чл. 413, ал. 3 НПК/ е задължителна за граждански съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, т.е. ако е налице влязла в сила присъда или решение за освобождаване от наказателна отговорност по чл. 78а НК с налагане на административно

наказание, то по тези въпроси, които са елементи от фактическия състав на деликта по чл. 45 ЗЗД, съдът ще е обвързан и не следва да ги установява отново в гражданския процес.

По делото е изискано и приложено НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево, от което е видно, че с одобрено от съда споразумение, в протокол от 28.11.2022 г., влязло в законна сила на 28.11.2022 г., ответникът Г. Т. Д. е признат за виновен за извършване на престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК за това, че на 14.03.2022 г. в с. Колена, община Стара Загора, и на 20.05.2022 г. в с. Сърнево, община Раднево, като продължавано престъпление на два пъти, се заканил на ищцата Д. С. К. от с. Сърнево, община Раднево, с убийство, като на 14.03.2022 г. в с. Колена, община Стара Загора, по телефона с думите „Ако не ми ги върнеш тези пари, ще ти режа с трион главата, малко по малко, докато умреш“ и на 20.05.2022 г. в с. Сърнево, община Раднево, с жест с ръка, изобразяващ отрязване на врата и това заканване е могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 4 месеца, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок от 3 години. Със същото споразумение ответникът е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 320а, ал. 1 НК във вр. чл. 330, ал. 1 НК за това, че на 15.03.2022 г. в с. Колена, община Стара Загора, по телефона се заканил на ищцата с палеж на къщата ѝ в с. Сърнево, община Раднево, като използвал думите „ще ти запаля къщата и толкова, ... само гледай хвърлям една факла и върви търси полиция... Аз ще стигна до края, войната е готова, ще видиш с какво е пълна тубата, с бензин ... , ами жива заплаха е, сега ли разбра“ и това заканване би могло да предизвика основателно опасение за осъществяването му, за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок от 3 години.

Приложено е по делото и НЧХД № 185/2022 г. на РС-Раднево, по което с влязла в законна сила на 07.12.2022 г. присъда № 43 от 21.11.2022 г., ответникът Г. Т. Д. е признат за виновен в това, че на 15.03.2022 г. в с. Сърнево, община Раднево, след 20 часа на ул. *****, нанесъл на ищцата Д. К. кръвонасядане по коремната стена и кръвонасядане по лявото бедро – лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание, без разстройство на здравето, чрез нанасяне на два шамара по лицето и един ритник в коремната

област, за което на основание чл. 130, ал. 2 НК вр. чл. 78а НК вр. чл. 305, ал. 5 НПК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба, като е оправдан да е нанесъл на ищцата удар с юмрук в главата и да е извършил лека телесна повреда по чл. 130, ал. 1 НК. По това дело са присъдени неимуществени вреди на ищцата и тя не претендира такива от това деяния, а в обстоятелствената част на исковата молба е посочено, че това деяние е засилило чувството ѝ за реалност в осъществяване на заплахите от страна на ответника.

Поради това съдът приема, че ответникът Г. Т. Д. е извършил виновно противоправните две деяния чрез описания в диспозитива на споразумението по НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево механизми, за което е признат за виновен и му е наложено наказание по НК. Не е възможно гражданският съд да преразглежда тези въпроси, а следва да ги приеме за установени като част от фактическия състав на претендираното право, поради което и съдът не ще анализира твърдения и възражения на страните във връзка с тези обстоятелства /дали е извършено деянието от ответника, неговата противоправност и виновността на ответника/.

Предмет на делото е разглеждане на понесени от ищцата неимуществени вреди от въпросното престъпно деяние, поради което съдът ще се концентрира в изследване на доказателствата, установяващи наличието на такива претърпени от ищеца вреди, което принципно подлежат на обезщетяване по реда на чл. 45 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД.

За установяване на тези вреди по делото са събрани гласни доказателства, писмени доказателства и заключение на СПЕ.

Приети са като писмени доказателства медицинско направление /л.9/, с което на 19.05.2022 г. ищцата е поставена диагноза „Смесена тревожно депресивна реакция“ от психиатъра д-р Д.Т., като ѝ е изписано медикаментозно лечение с Ципралекс и Ксанакс /виж рецептурната бланка на л.10/. По делото е приет амбулаторен лист /л.38/ и етапна епикриза /л.39/, от които е видно, че на 12.04.2023 г. ищцата е била на преглед при психиатъра д-р З.Д., която ѝ е поставила диагноза „Разстройство на адаптацията“, за което и е изписано медикаментозно лечение чрез Велаксин, Ципралекс, Лорапам.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на св. Н. Т.а С., майка на ищцата, чиито показания съдът прецени с оглед на всички останали

събрани по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност за преценка /чл. 172 ГПК/. От нейните показания се установява, че била в една стая с дъщеря си ищцата Д. К., когато ответникът по телефона ѝ отправил множество закани, че ще я заколи, че ще запали къщата. Преди заканите ищцата била много добре здравословно, но след заканите започнала да пие хапчета, като пиела за успокоение, за нерви, за гушата, за диабет и холестерол. След заканите ищцата ходила на психиатри няколко пъти, като последния път бил тази година 2023 г. /което е видно от писмените доказателства, коментирани от съда по-горе/. Ищцата идвала в апартамента в гр. Раднево, после в с. Колена, после в с. Сърнево, била неспокойна и изнервена, не спала спокойно, заспивала на сутринта към 5 часа. Било се случвало да бълнува докато спи и казвала думите „Майко, палят къщата“, не можела да се движи сама от страх, поради което се движила с приятеля ѝ Милен или със свидетелката. Свидетелката посочва, че ответникът ограничил обажданията си към нея и ищцата, но веднъж звъннал на малката ѝ дъщеря Красимира, че кучето им се отвързало и било до неговата къща. Ответникът понякога се обаждал на ищцата, но след образуване на наказателното дело не говорил такива неща.

По делото е разпитан като свидетел Милен Енчев Енчев, който живее на семейни начала с ищцата и чиито показания също се прецениха съгласно чл. 172 ГПК с оглед всички други събрани по делото доказателства. Същият посочва, че бил в една стая с ищцата когато на високоговорител разговаряла с ответника, на 14 или 15 март 2022 г., след което пък имало закани с жестове от страна на ответника през месец май. Това кореспондира напълно с посочените дати и деяния в споразумението. След случките ищцата се депресирала, станала тревожна, не можела да спи нормално, заспивала чак на сутринта, отключила паник атаки и станала много раздразнителна. Приемала лекарства заради заплахите, изписани ѝ от психиатри. Сама не искала да ходи в с. Сърнево.

Разпитани са свидетели и на ответника. Първият такъв е лицето З. Н. Та, която няма родство със страните. Същото посочва, че живее в с. Сърнево на ул. Мадара, през няколко къщи от къщата на ищцата и къщата на ответника, съсед им била. Знае, че конфликтът между ищцата и ответника бил по повод взети от ищцата пари на заем от ответника, които не искала да му

върне. Посочва, че ищцата постоянно звъняла на ответника по телефона, като дори ищцата му звъннала по телефона да му предаде съболезнования за загубата на майка си. Свидетелката посочва, че ищцата била постоянно в село Сърнево и се виждали с ответника, което я карало да си мисли, че ищцата не била притеснена от ответника. Свидетелката видяла ищцата в селото преди 2-3 дни, като постоянно идвала в селото с някакъв господин. Разпитан е като свидетел и лицето И. Н. А., който също няма родство със страните, а е техен съсед. Св. А. също посочва, че конфликтът между ищцата и ответникът възникнал от невърнат от ищцата заем на парични средства. Виждал ищцата постоянно да е в село Сърнево с майка си или с мъжа си. Посочва, че наскоро видял ищцата да звъни на ответника по телефона да му каже, че я страх да си даде банковата сметка на него и щяла да я даде на адв. З..

За установяване на преживените негативни чувства от ищцата е прието заключение на СПЕ с вещо лице Р. О., което съдът намира за безпристрастно и обективно. От същото е видно, че са налице при ищцата високи прагове на фрустрация, емоционална лабилност, инсомния /безсъние/, хиперфагия, плач, апатия, страх да излиза. Вещото лице е установило по използваните психологични методи, че е налице психо-соматика, която предупреждава за сериозен емоционален проблем с диагноза разстройство на адаптацията, което е възможно да се развие и в посттравматично стресово разстройство. Разстройството в адаптацията се характеризирало с невъзможност за планиране на бъдещето, безпокойство, тревожност, след преживяна стресогенна ситуация. А посттравматичното стресово разстройство се формира след преживяно силно стресиращо събитие. Непрестанно и неконтролируемо ищцата се връщала мислено към случилото се, за секунди излизала от реалността и преживява случилото се посред бял ден. Това било изключително стресиращо за нея и започвала да се съмнява в себе си, което още повече задълбочавал проблема ѝ. Вследствие на причинената психологична травма базисните разбирания на ищцата били променени, а отношенията между нея и другите се оказвали напълно разрушени, а съществуващата преди травмата увереност в собствената ѝ защитеност се оказвали илюзия. Вещото лице е посочило какъв прием на лекарства приема ищцата, но същото е базирано са рецептата от д-р З.Д..

Други доказателства не са представени от страните за установяване

наличието или липсата на претърпени от ищцата неимуществени вреди.

Следва да се посочи, че самото престъпление по чл. 144, ал. 3 НК – закана с убийство, предполага търпене на обичайни неимуществени вреди от пострадалото лице, доколкото самото престъпление изисква да е възбуден основателен страх за осъществяването му в представите на пострадалия. Този страх действително при различните хора има различно измерение в зависимост от тяхното психично състояние. По делото се събраха доказателства за психичното състояние на ищцата, което се е променило драстично след престъпните деяния.

Следва да се отчете също, че ищцата е човек в зряла възраст, на 45 години, търси присъствие винаги от майка си или приятеля си, с който живее, когато посещава с. Сърнево. Ответникът е на почти същата възраст като ищцата, на 44 години, млад мъж в разцвета на силите си, което в известна степен засилва чувството на по-слаба защита у ищцата, с оглед установената нанесена лека телесна повреда и на фона на установените заплахи с убийство и палеж.

Съдът намира, че при така установеното наличие на противоправно поведение и настъпил от него вредоносен резултат за пострадалия ищец, следва да се определи обезщетение, чийто размер е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл. 52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. Справедливостта се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение, обусловени от съществуващата икономическа конюнктура в страната (Решение № 407 от 26.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1273/2009 г., III г.о., ГК, постановено в производство по чл. 290 от ГПК).

По принцип деликтното обезщетяване преследва пряко за цел възстановяване на вредните последици, но като неговата вторична последица е възпиране на членовете от обществото от неправомерно засягане на чужда правна сфера под страх от репарация на вредните последици. В този смисъл вредните последици като неимуществени вреди по смисъла на чл. 52 ЗЗД следва да възстановяват реалната вреда, чийто размер да постига като своя

последица и превантивна цел, въздържане от последващо извършване на деликти.

Съдът, в настоящия съдебен състав, с оглед икономическата обстановка в страната, както и с пряко установените настъпили вреди за ищеца като стрес и уплаха, налагат обезщетяване със сума в размер около трикратния размер на средната работна заплата, тоест сума около 5000 лв., която напълно би задовредила очакванията на ищцата за обезвреда на реално претърпените от нея неимуществени вреди. По-нисък размер на обезщетението нито би могъл да постигне като крайна цел реална репарация на вредата, нито би имал за последваща цел въздържане от извършване на подобен род деликти. От друга страна по-висок размер на обезщетението в случая би довел до нарушаване на принципа на неоснователното обогатяване, като се има предвид липсата на травматични увреждания, но пък и продължаващия психически стрес у ищцата. Претендираният размер на обезщетението от ищеца е в размер на 5000 лв., тоест не е завишен както обичайно се прави в подобен вид дела, същият е справедлив размер на обезщетението за подобен род деяние, при установените факти за едногодишно влошено психично здраве на ищцата.

Поради това ще следва да се уважи иска за неимуществени вреди до размера от 5000 лв., ведно със законната лихва от датата на деликта – 14.03.2022 г. /първата дата на двукратно извършеното деяние, от което са започнали негативните последици у ищцата/ до погасяване на задължението.

По разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски, които се установиха в размер на 700 лв. адвокатско възнаграждение по договор за правна защита /л.5/, 250 лв. допълнително адвокатско възнаграждение по договор за правна защита от 07.06.2023 г. /л.98/ и 250 лв. допълнително адвокатско възнаграждение по договор за правна защита от 09.08.2023 г. /л.99/, възнаграждение на вещото лице по СПЕ в размер на 460 лв. Общо сторените от ищцата разноски са в размер на 1 660 лв., които с оглед изцяло уважената част от иска следва да се присъдят в цялост на ищцата.

Съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът няма право на разноски поради липсата на отхвърлена част от иска.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да заплати в полза на

държавата по бюджета на съдебната власт сумата от 200 лева, представляваща държавна такса върху уважения размер на иска.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. Т. Д., ЕГН *****, от с. Сърнево, община Раднево, ул. *****, да заплати на Д. С. К., ЕГН *****, от с. Сърнево, община Раднево, ул. *****, на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД и във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД сумата от 5000 лв. (пет хиляди лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в стрес и уплах, които вреди са настъпили вследствие на извършени от Г. Т. Д. престъпни деяния на 14.03.2022 г. и 20.05.2022 г., установени със Споразумение от 28.11.2022 г. по НОХД № 262/2022 г. на РС-Раднево, ведно със законната лихва върху главницата от 14.03.2022 г. до окончателното погасяване на задължението, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1660 лв. (хиляда шестстотин и шестдесет лева), представляваща разноски за производството.

ОСЪЖДА Г. Т. Д., ЕГН *****, от с. Сърнево, община Раднево, ул. *****, да заплати по сметка на РС-Раднево сума в размер на 200 лв. (двеста лева), представляваща държавна такса върху уважената част от иска.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____